VERANDER JE LEVEN - VERANDER DE WERELD OM JE HEEN

actief

20e jaargang-nummer 11

EEN NIEUW BEGIN

Bloeien tijdens de gouden jaren

Familiebanden scheppen

Iedereen is uniek

Actief

Copyright 2019 Activated
Alle rechten voorbehouden

Vertaald door:
Koos en Maria Stenger
Layout en ontwerp:
Koos Stenger en Gentian Suci
Redactie: Ronan Keane

www.actiefonline.org
actiefonline@gmail.com

De Bijbelvertaling is genomen uit Het Boek, Copyright 1988 International Bible Society, tenzij anders wordt vermeld.

Inhoud

3 *Als je het mij vraagt*
4 *Dankbaar voor herinneringen*
6 *Het ouder worden waarderen*
10 *Geven of niet geven*
12 *Een nieuw begin*
14 *Niet perfect, maar goed*
18 *Liefde tonen zolang het kan*
20 *Een les in vriendelijkheid*
22 *Iedere baby is uniek*
24 *God leidt een beschermd leventje*
27 *De kleur van de liefde*
28 *Mijn opa en ik*
30 *Mijn liefde voor jou*

Je bent nooit te oud om een nieuw doel voor ogen te krijgen of van iets nieuws te dromen.
-Les Brown

Speciale perioden

Laatst zag ik het volgende citaat dat ik een prachtige beschrijving vond van een familie: “Families zijn het kompas dat ons leidt. Ze zijn de inspiratie naar grotere hoogten, en onze troost als we zo nu en dan fouten maken.”
Families blijven echter nooit hetzelfde. Een van de belangrijkste dingen die veranderen als we bepaalde perioden van ons leven doormaken is onze relatie met familieleden. Zoals mijn zoontje van drie pas nog zei: “Eerst ben je een jongetje, dan word je een papa en daarna verander je in een opa.” Wat geweldig toch, de eenvoud van een kind.
In het echte leven is alles wat ingewikkelder, maar een ding is zeker, we maken allemaal seizoenen in ons leven door. Er zijn perioden waar we naar uitkijken en waar we dankbaar voor zijn. Koning Salomo beschreef de cirkel van het leven in Prediker 3; tijden van geboorte en van dood, van planten en van oogsten, van proberen en van het opgeven, van winnen en verliezen, van treuren en van lachen.
Er zijn tijden van uitrekking, waarin God bezig is iets nieuws in ons hart te vormen. Tijden van hartstochtelijke, groeiende liefde, en drogere seizoenen waarin de liefde op de proef wordt gesteld.
Tijden van zegen en tijden waarin we ons afvragen waar al die zegeningen zijn die anderen schijnen te krijgen.
Het is belangrijk dat we begrijpen dat het bepaalde perioden in ons leven zijn en dat we weten in welk stadium we momenteel verkeren. We kunnen de moeilijke tijden niet veranderen maar we kunnen de manier waarop we er tegenaan kijken wel veranderen. Zelfs momenten van beproeving kunnen mooi zijn, maar enkel wanneer we leren ze vanuit een ander perspectief te bekijken.

De redactie

DANKBAAR VOOR HERINNERINGEN

Door Andrew Heart

Ik herinner me hoe ik tijdens mijn jeugd in de Verenigde Staten altijd net zo uitkeek naar Thanksgiving als naar Kerstmis. Ik was gek op de herfst met al haar enorme kleurverschillen; het bruin, het geel, het oranje en het rood van de loofbomen die losbarstten in lofprijzing aan God voor de warme, zonnige zomer die Hij hen had gegeven. Het was een laatste verklaring van de glorie van God voordat ze tenslotte hun bladeren loslieten en naar beneden lieten dwarrelen om de grond te verrijken.

Ik vond het prachtig om de hooibergen in de velden te zien en de rijkdom van overvloedige goedheid en visioenen van welvaart. Maar het meeste hield ik nog van de rit naar grootmoeders huis en het gevoel van gespannen afwachting terwijl grootvader de kalkoen aansneed en alle tantes en ooms naar hun plaats aan de grote eettafel werden geroepen.

Wij kinderen bogen eerbiedig ons hoofd als grootvader God dankte voor het eten en weer een jaar van Zijn overvloedige voorziening. Iedereen wachtte daarna zo geduldig mogelijk op de schalen die werden doorgegeven en ik had mijn oog in het bijzonder op de grote schaal kalkoenvulling die grootmoeder volgens haar eigen recept had gemaakt!

Er zijn veel landen op de wereld die een dag wijden aan dankzegging, en die van Amerika wordt gevierd op de vierde donderdag van november. De oorspronkelijke Thanksgiving werd door de Pelgrims gevierd na hun eerste oogst in de Nieuwe Wereld. Toen werd die dag ingesteld als een nationale feestdag in 1863 toen president Lincoln een nationale dag in het leven riep van “dankzegging en lofprijzing aan onze Barmhartige Vader die in de Hemel is.”

Ik hoop van harte dat de mensen die Thanksgiving in deze moderne tijd vieren daarbij ook Degene gedenken van wie alle zegeningen voortvloeien. Het is geweldig dat er een dag per jaar gewijd wordt aan dankzegging, maar in de Bijbel worden Gods kinderen vermaand op ieder moment en in alles dank te zeggen, niet slechts een keer in het jaar.[1]

Het is al heel wat jaartjes geleden dat ik als jongen aan grootmoeders tafel zat en om een tweede portie vulling vroeg. De dingen waar ik nu het meest dankbaar voor ben zijn een goede gezondheid, een liefhebbende vrouw en elke nieuwe dag waarop we onze “barmhartige Vader die in de Hemel vertoeft” kunnen dienen.

1. Zie 1 Thessalonicenzen 5:18

Het ouder worden waarderen

Door M. Fontaine

Nu ik de 70 gepasseerd ben begin ik meer na te denken over de voordelen van het ouder worden. De ouderen onder ons hebben al kennis gemaakt met de nadelen en moeilijkheden, maar er zijn ook veel goede dingen te vinden in dit stadium van ons leven. Ik wil er graag een paar van onder de loep nemen en mijn eigen gedachten en ervaringen met jullie delen.

Natuurlijk verkeert niet iedereen die dit leest in dat stadium van het leven waar die dingen persoonlijk met jou te maken hebben, maar misschien interesseert het je omwille van oudere familieleden of vrienden. Net zoals andere stadia van het leven brengt het ouder worden wat uitdagingen met zich mee. Sommige dingen die we tegenkomen lijken een enorme inbreuk op onze plannen en verlangens voor ons leven,

maar als we de tijd nemen om de mogelijkheden te zien die deze veranderingen voor ons open leggen kunnen we het proces van ouder worden ombuigen tot een heel positieve ervaring.

Ik moet toegeven dat er tijden zijn wanneer de pijntjes, kwaaltjes en andere nadelen minder gunstig lijken te zijn, maar ik ben vastbesloten deze jaren te zien als een kans om te groeien. Ik wil de wedstrijd voltooien die voor me is uitgestippeld en mijn ogen vestigen op Jezus, die ons de weg wijst.1 Sommige mensen noemen deze positieve gedachtegang “gracieus verouderen”, “overwinnend verouderen” of “triomfantelijk verouderen.”

Meer eerbied voor de tijd

Verouderen brengt een verhoogd waarnemingsgevoel teweeg van het zorgvuldig gebruiken van de tijd. Ik heb meer motivatie om iets gedaan te krijgen en stel het niet snel meer uit. Iets “tot later laten liggen” lijkt nu minder veilig te zijn omdat dit “later” misschien nooit meer zal komen. Naarmate dit besef van de tijd die dringt groeit, wordt het iets dat me motiveert om mijn ogen op

het doel te houden en niet te worden afgeleid door onbelangrijke dingen.

Efficiëntie door toewijding.
Voor mij is het noodzakelijk om me op een ding tegelijk te concentreren. Aanvankelijk lijkt het alsof je meer gedaan krijgt door meerdere dingen tegelijk aan te pakken. Als je echter alle details bij elkaar optelt die vaak overgeslagen worden op deze manier is het waarschijnlijk toch niet de meest effectieve manier.

Afhankelijker van anderen.
Je minder onafhankelijk voelen en het feit dat het moeilijker is om dingen te doen die je in het verleden altijd deed kan frustrerend zijn. Het goede ervan is echter dat het je nederiger maakt en je ook kan helpen dichter bij Jezus te zijn en beter contact met anderen te hebben.

Uitdagingen houden onze hersenen actief.
Ik ondervind dat de vele nieuwe uitdagingen in mijn leven mijn hersenen nu actief houden; denken, studeren, nieuwe ideeën ontwikkelen en manieren vinden om die nieuwe uitdagingen aan te kunnen, houden mijn concentratie vast.

Een mentaliteit die je levendig en soepel van geest houdt.
Jong van geest zijn heeft niets te maken met het aantal biologische jaren dat je geleefd hebt. Wat je

verkiest over jezelf te geloven wordt weerspiegeld in je gedachten, woorden en daden. Kies ervoor, iedere nieuwe dag met alle veranderingen die die dag met zich mee brengt te verwelkomen als een mogelijkheid om jong van hart en levendig van geest te blijven.

Crises en veranderingen van leefwijze zijn zegeningen.
Een aantal vrienden van ons hebben crises doorgemaakt in de vorm van hartaanvallen die hen hebben gedwongen het rustiger aan te gaan doen, hun leefwijze onder de loep te nemen en hun manier van leven te veranderen. Het resultaat van die veranderingen is dat ze een hele nieuwe bestemming in het leven hebben gekregen en een nieuw perspectief van de dingen die belangrijk zijn.
Het is natuurlijk niet altijd zo drastisch. Maar ik ben dankbaar voor de crises die me dwingen om positieve veranderingen in mijn leefwijze aan te brengen, ook al zijn ze in het begin onprettig, komen ze op het verkeerde moment, word ik erdoor vernederd en soms wat van mijn stuk gebracht.

Je bewust worden van je gezondheid.
Een onderdeel van het meer op waarde schatten van mijn leven nu ik ouder word is het belang dat God hecht aan gezondheid. Meer dan voorheen let ik op wat er in mijn lichaam gaande is. Ik ben meer geïnteresseerd in het onderzoeken van gezondheidsrisico's, goede raad vinden en effectieve natuurlijke geneesmiddelen of oplossingen vinden.
Een band kweken met andere ouderen. Als ouderen hebben we een heleboel met elkaar gemeen en het helpt om een ondersteuningsgroep te vinden. We kunnen elkaar helpen de vele positieve kanten van het ouder worden te appreciëren. We kunnen er getuige van zijn hoe God ons blijft helpen, zelfs om boven de uitdagingen uit te stijgen en positief te zijn ondanks de mogelijke negatieve aspecten.

Meer vervulling met een langzamer ritme.
Ik heb het feit dat ik langzamer aan moet gaan al geaccepteerd, want ik heb minder energie en mijn lichaam werkt niet meer zo snel of hard als vroeger. Maar doordat ik langzamer ga geniet ik meer van de reis en voel ik meer voldoening.

Waardevolle ervaringen doorgeven.
Het is een kostbaar voorrecht om in staat te zijn onze ervaringen door te geven, de wijsheid die we gekregen hebben door het leven, onze getuigenissen, de verhalen die we te vertellen hebben aan onze leeftijdgenoten en de jongere generaties. Ik ondervind dat veel jongere mensen eerder aanmoediging en raad aannemen van een grootouderfiguur dan een leeftijdgenoot of een ouderfiguur. In je latere jaren kun je een nog grotere zegen zijn voor de jongere generaties en misschien zelfs een mentor of vertrouwenspersoon.

Voordelen van altijd verder leren.
Het leren van iets nieuws, ook al is het een grote inspanning, kan heel leuk zijn en je een gevoel geven dat je iets bereikt hebt. Een van mijn vriendinnen is begonnen met Engelse les geven als tweede taal omdat ze haar inkomen wat wilde spekken en kwam er toen achter dat ze les geven heel leuk vindt en het is een passie van haar geworden.

Medeleven en troost brengen.
Naarmate je ouder wordt krijg je meer medeleven voor anderen, omdat je je goed kunt verplaatsen in de problemen waarvan je er zelf ook wat meegemaakt hebt.

De gave van eenvoud.
Nog een voordeel van ouder worden is het feit dat je eenvoudige zegeningen in het leven eerder herkent.

Mogelijkheden voor een betere balans in het leven.
Tijdens het ouder worden beseffen we dat we onze daden en inspanningen in balans kunnen houden doordat we het leven meer zien als een ervaring die we moeten uitleven dan iets wat met moeite te verdragen is of moet worden overwonnen. Wanneer de omstandigheden van ons eisen dat we langzamer gaan leven kunnen we die momenten gebruiken om voor anderen te bidden en anderen aan te moedigen.

De lege ruimtes opvullen.
Als je eenzaam bent of niet meer zo meekomt in de maatschappelijke kringen als je vroeger kon, kun je dat verlies omzetten in een mogelijkheid om anderen te bereiken die misschien ook eenzaam zijn. Er bestaat geen betere manier om de leegte in je eigen leven op te vullen dan het opvullen van de leemtes in het leven van een ander.

Lachen is gezond.
Sommige dingen die ik doe zijn lachwekkend, zoals de keren dat ik iets oppak, met de bedoeling ermee naar een andere kamer te lopen en dan in die kamer aankom en me afvraag wat er mee gebeurd is. Om daarna terug te gaan naar de andere kamer en me te realiseren dat ik het had opgepakt en toen ergens door afgeleid werd en het weer teruggelegd had. Of, overal naar mijn telefoon zoeken terwijl ik hem in mijn hand had. Ik ben ook weleens vergeten dat ik mijn bril al op had. Lachen is ook goed voor je gezondheid en je afweersysteem. Hartelijk lachen verlicht de spanning en helpt je spieren om naderhand nog wel drie kwartier ontspannen te blijven.

EEN NIEUW BEGIN

Door Melody Cagle

We zijn opeens weer met zijn tweetjes, mijn man en ik. Na tien kinderen de laatste 40 jaar is het huis weer leeg. Ik heb het eigenlijk niet zien aankomen! We zijn altijd een hecht gezin geweest maar als de kinderen groot worden gaan ze het nest uit natuurlijk. Elke keer als er een vertrok moest ik even huilen. Het voelde alsof er een stukje van mijn hart werd weggerukt.
Nu heb ik de benjamin van het gezin uitgewuifd en vraag ik me af: “Wat nu? Hoe gaan we verder? Beginnen we weer een nieuw leven? Elke verandering is lastig. Elke keer moeten we ons gedachtenpatroon veranderen en nieuwe gewoonten aankweken.
Ik vroeg aan God waarom Hij me al die kinderen gegeven had als ik ze nu weer af moest staan. Hij zei tegen me dat ik de kans kreeg om het oude te laten gaan en iets nieuws in mijn leven voort te brengen.
Nadat ik er nog wat over had nagedacht en er meer over had gelezen heb ik wat punten bij elkaar gebracht die mij hebben geholpen Bedenk ook dat het goed is dat er een nieuw tijdperk in je leven is aangebroken. Een nieuw leven, een nieuw begin.
Verwacht dus dat deze verandering positief is, niet negatief. Nu kun je wellicht dingen doen die je altijd al had willen doen, maar waar je de kans nooit toe kreeg.

* Maak dat project af waar je ooit aan begonnen bent, maar wat nooit af is gekomen.
* Maak een studie van een onderwerp waar je interesse in hebt.
* Als je altijd in de schaduw van je kinderen hebt geleefd wordt het nu misschien tijd om zelf te gaan stralen.
* Deel je levenservaringen met de wereld door een boek te schrijven, een blog te maken of een YouTube-kanaal te openen.
*Word lid van een sportschool of leer een nieuwe sport. De mogelijkheden zijn legio!

Gebed:
Jezus, ik accepteer dat U iets nieuws in mijn leven doet. Help me om dankbaar te zijn voor alles wat U op mijn pad brengt. Ik leg mijn leven en dat van mijn kinderen in Uw handen en vertrouw volkomen op Uw zorgzaamheid. Wees alstublieft een sterke aanwezigheid in mijn leven en mijn hart. Ik verwelkom U als mijn Heer en Heiland.

Want ouderdom heeft niet minder mogelijkheden dan de jeugd zelf, maar in een ander jasje gekleed
Terwijl de schemering vervaagt vult de lucht zich met sterren die zie je overdag niet
—Henry Wadsworth Longfellow

Het geschenk van deze jaren is niet alleen maar het feit dat je leeft; het is dat je meer leeft dan ooit. – Joan Chittister
Je bent nooit te oud om een nieuw doel voor ogen te krijgen of van iets nieuws te dromen.
-Les Brown

NIET PERFECT MAAR GOED

Door Diana Motolinia

Ik had besloten om een aantal gratis brei- en haaklessen te volgen bij een plaatselijk wijkcentrum. Nu ik 63 ben heb ik weer zin om iets nieuws te leren. Ik hoopte ook dat het zou helpen de stress te overwinnen waar de dokter me voor gewaarschuwd had.

Je moet natuurlijk alles nog leren als je met zoiets begint en om je eerlijk de waarheid te zeggen ben ik nog niet ver gevorderd. Maar ik heb een paar projecten afgemaakt en ik vind het leuk om de resultaten aan mijn vrienden en familie te laten zien.

Toen ik tegen mijn dochter zei dat ik een muts wilde haken voor haar zoon stelde ze voor dat ik hem zou maken naar het voorbeeld van een personage in een van zijn favoriete films. Het leek niet zo moeilijk, dus schafte ik wat knalrode wol aan en ging aan de slag.

Halverwege het werkstuk realiseerde ik me dat ik ergens een fout had gemaakt die ik niet gezien had, maar die steeds meer begon op te vallen naarmate ik verder kwam. Ik moest dus alles uithalen en weer opnieuw beginnen. Terwijl ik de steken loshaalde dacht ik: “deze muts moet volmaakt zijn. Nou ja, volmaakt niet, maar goed!” Door het breien en uithalen van de steken was de wol vervormd en ik dacht dat dat wel te zien zou zijn als je er van dichtbij naar keek. Maar ik wilde het eigenlijke werk en het resultaat goed maken, ook al was het materiaal niet helemaal gaaf meer.

Toen ik er wat over nadacht had ik het gevoel dat God me wilde vertellen over mijn eigen

leven met alle onvolmaaktheden, sommige nauwelijks zichtbaar en andere die er uit sprongen. En toen kwam het zinnetje in me op: “Niet volmaakt maar goed.” Jezus herinnerde me er aan dat mijn leven goed is geweest, het leven van iemand die rechtvaardig is gemaakt door Hem, onverschillig met welk materiaal Hij moest werken, mijn menselijke gebreken, verkeerde beslissingen, fouten en wat ik zie als fiasco’s.

Dan is er ook nog het hele proces van dingen goedmaken die je verkeerd hebt gedaan of flaters die je hebt geslagen. Dit kan een heel gedoe zijn en heel ingewikkeld en je moet zoveel moeite doen alles uit de klit te krijgen.

Gelukkig voel ik me zeker van de onvoorwaardelijke liefde en aanvaarding van Jezus.

Als ik echter naar anderen ga om mijn fouten toe te geven blijkt dat ik vaak niet eens in staat ben om in woorden uit te drukken waarom ik dit of dat heb gedaan. Op zulke momenten lijkt het er soms op dat ik de dingen alleen maar erger maak, en kom ik in de verleiding om maar helemaal niets meer te proberen omdat het telkens weer zo’n pijnlijk en gecompliceerd proces lijkt te zijn. Maar als ik het wel doe pluk ik er uiteindelijk toch de vruchten van, op Gods tijd. Het voltooide product is beter, ook al ziet het er aanvankelijk niet direct zo volmaakt uit. Er is een persoon in de Bijbel die ik eigenlijk nooit erg gewaardeerd heb, en dat is Lot.1 Toen ik nog een jonge Christen was bestempelde ik hem als een van de mensen die mijn respect niet waard waren. Wat een egoïstische figuur was dat! Hij koos de beste weilanden voor zichzelf en liet de rest over voor zijn oom Abraham die hem grootmoedig de eerste keus gaf tijdens het verdelen van het land.[2] En dat, nadat Abraham Lot in huis had genomen toen deze zijn ouders was verloren en hij hem meegenomen had op zijn tocht naar Kanaän.

Ik vond dat Lot zijn verdiende loon kreeg toen hij, zijn gezin en zijn goederen werden meegenomen door de vier koningen die het land Sodom hadden veroverd waar zij woonden.[3] Ik vroeg me altijd af waarom Abraham de moeite nam om zijn neefje te redden nadat hij zich zo inhalig had getoond. Maar, zo dacht ik, het was natuurlijk zijn familie en de liefde vindt altijd wel een manier om te vergeven.

In plaats van de duidelijke hint te zien dat hij de stad Sodom maar beter kon verlaten, ging Lot er zelfs weer naar terug. Desalniettemin werd Lot als rechtvaardig beschouwd volgens Gods Woord,[4] vanwege Gods genade en de macht om te redden, zoals de Bijbel herhaaldelijk laat zien in de levens van een heleboel anderen. Veel mensen beschouwen David en Paulus als de opvallendste personages in de Bijbel die door Gods genade werden gered en we kennen er nog wel een paar; Sint Augustinus en John Newton bijvoorbeeld.

Nu, na God meer dan 40 jaar gevolgd te hebben als zendelinge, moeder en onderwijzeres heb ik veel geleerd van de school van het leven. Ik kan Lot beter begrijpen. Ik heb God gevolgd zonder te weten waar ik naar toe ging. Ook ik ben egoïstisch geweest en niet altijd zo goed in het helpen van anderen.

Ik huiver nu weleens als ik denk aan de keren dat ik de moed niet had om ergens tegenin te gaan en iets te doen waar moed voor nodig was dat niet bij iedereen in goede aarde zou vallen. Mijn hart doet pijn als ik denk aan al die momenten waarop ik tekort geschoten ben in het voeden, versterken, beschermen of zorgen voor degenen die ik liefhad en de pijn die zij daardoor hebben gehad. Ja, God heeft die gebreken en mislukte pogingen gebruikt om me Zijn genade en lankmoedigheid voor mij als Zijn kind te laten zien.

Wij zijn goed gemaakt in Christus, naar Zijn genade en goddelijk ontwerp en daar gaat het uiteindelijk om.

1. Genesis11-14 en 19.
2. Zie Genesis 13:9-11
3. Zie Genesis 14:12
4. Zie 2 Petrus 2:7

LIEFDE TONEN ZOLANG HET NOG KAN

Door Elsa Sichrovsky

Mijn studiejaren werden bedorven door ruzies met mijn ouders. We maakten ruzie over alle tijd die ik doorbracht met het uitbreiden van mijn maatschappelijk leven, mijn nieuwe liefde voor praatprogramma's op de televisie en een hele lijst andere dingen die achteraf gezien nogal onbelangrijk waren, maar waar ik in die tijd enorm opgewonden over raakte. Ik zag mijn ouders als ouderwetse voogden die me de geneugten van mijn jonge leven wilden onthouden.

Tijdens mijn laatste semester nam ik deel aan een cursus antropologie. In een les die gewijd was aan opvattingen over de dood liet mijn leraar ons een documentaire zien die gemaakt was door de Japanse nationale omroep, genaamd: De telefoon van de wind: fluisteringen tot verloren families.

Het ging over het geloof dat sommige mensen hebben dat zij met overleden geliefden kunnen communiceren door in een afgesloten telefoon met kiesschijf te spreken die zij noemden: "de telefoon van de wind." Het was natuurlijk symbolisch, maar een man, Itaru Sasaki had het apparaat oorspronkelijk in 2010 ingesteld in een poging contact te houden met zijn neef die dat jaar overleden was. Na de aardbeving en tsunami in 2011 in Tohoku die Japan kapot maakte begonnen de overlevenden naar de telefooncel toe te gaan om boodschappen voor hun geliefden achter te laten die door de ramp uit hun leven waren weggerukt.[1]

De tranen stonden in mijn ogen toen ik allerlei scènes zag van verdrietige mensen die in een afgesloten telefoon huilden en hun pijn en gevoelens van verlating uitschreeuwden. Ze vroegen dingen zoals: "Waarom ben je van me heengegaan?" Om er dan smekend aan toe te voegen: "Kom alsjeblieft terug." Aan het einde van de documentaire kwam er een moeder met haar drie kinderen naar de telefooncel om met haar man en hun vader te praten die in de aardbeving was omgekomen. De dochter had een stormachtige verstandhouding gehad met haar vader toen hij nog leefde en ze vroeg haar broer: "Wat moet ik zeggen?" terwijl ze met de hoorn friemelde die ze in haar hand had. De tranen liepen over haar wangen toen ze haar papa om vergeving vroeg voor de vele keren dat ze op hem gevit had. Haar moeder zei wijs: "Zij hield het meest van hem." Haar broer was verbaasd en zei: "Ik dacht dat ze een hekel aan hem had."

Ik moest denken aan de ruzies die ik met mijn ouders had gehad. Hoe moest dat als een van ons door een natuurramp werd weggevaagd? Door het comfort van mijn moderne leventje was ik vergeten hoe kwetsbaar het leven is. Toen ik naar de dochter keek die snikkend de woorden uitsprak die ze tegen haar vader had willen zeggen dacht ik dat ik beter mijn best moet doen alles in het juiste licht te zien. Wat er morgen gaat gebeuren weet ik niet, dus moet ik het vandaag tonen. Ik kan de belangrijkste dingen niet laten overschaduwen door onbeduidende meningsverschillen. Het belangrijkste is de liefde die we voor elkaar hebben.

1.https://www.youtube.com/watch?v=v9ZOuP1vByU

EEN LES IN VRIENDELIJKHEID

Door Rosane Pereira

Een paar jaar geleden gaven onze buren hun hond; een teefje, aan een vriend die ze hadden. Niet lang daarna stierf de oude man en kwam de hond naar onze straat terug, maar onze buren woonden er niet meer. De hond werd steeds magerder en zag er verloren uit. Weldra groef ze een hol onder onze schutting waar ze doorheen kon en at ze de restjes van het eten van onze twee honden op.

Het werd winter en ze begon 's nachts in ons oude hondenhok te slapen. Op een dag zei onze tienerzoon tegen me: "ze gaat nog dood in onze tuin!" Ze was vel over been en zag er uit alsof ze de kracht niet eens meer had om te lopen. Dus begon ik haar te eten te geven, samen met mijn andere honden en ze kwam al snel op krachten. Binnen de kortst mogelijke tijd liep ze weer rond.

We gaven haar de naam Chiquita en namen haar zolang in huis totdat er een nieuwe baas voor haar gevonden was. Toen mijn oudste zoon op bezoek kwam met zijn vrouw gaf deze haar extra aandacht. De volgende keer dat ze op bezoek kwam rende Chiquita haar zo opgetogen tegemoet dat ik haast jaloers werd. Ik was toch zeker degene die haar te eten gaf, haar in bad deed en al het andere! Maar de vreugde die Chiquita toonde als mijn schoondochter op bezoek kwam zette me toch aan het denken.

Ik had Chiquita wel gered van de hongerdood, uit plicht of medelijden misschien, maar ik had haar niet veel liefde getoond. Die les bleef me bij en toen begon ik haar te betrekken in de speeltijd met mijn andere honden. Al gauw begon ik te verlangen naar haar bokkesprongen en knuffels wanneer ik thuiskwam.

Uiteindelijk vonden de mensen van het dierenasiel een nieuw tehuis voor haar en liet ik haar gaan, maar ik had er nog drie dagen hartzeer van. Het was net zo'n gevoel als wanneer mijn kleinkinderen tijdens de vakantie komen logeren en ik gewend begin te raken aan het geluid van hun blije voeten en gepraat, maar dan moeten ze terug naar school en gaan ze weer weg. Dat weemoedige gevoel blijft altijd een paar dagen hangen.

Ik denk nog steeds aan Chiquita, ik bid voor haar en vraag me af waar ze nu is. Ik kijk dan naar de tuin en mis haar spontane gedrag en uitingen van genegenheid.

De zin van het leven. De verspilde jaren van het leven. De slechte keuzes in het leven. God heeft er maar een woord voor: genade.

-Max Lucado

IEDERE BABY IS UNIEK

Door Derek en Michelle Brookes

Een nieuwe baby vervult ons leven met bijzondere vreugde, nieuwe hoop. Een baby is een levende ziel die ontstaan is door de vereniging van een geest die door God geschapen is met de fysieke elementen van je lichaam.
De wetenschap kan beschrijven hoe kinderen ontstaan, maar wanneer jij je baby voor het eerst vasthoudt en in die oogjes kijkt, dan zie je een van de grote mysteriën van het heelal; een glimpje hemel en de scheppende kracht van God. Je hebt in je armen een tastbaar bewijs van de liefde die God voor je heeft, want Hij heeft jou uitverkoren om een nieuwe ziel groot te brengen.

De eerste stappen van een reis

Elke baby is de eerste en enige van zijn soort; een bijzonder persoontje dat in je leven is gekomen, iemand die iets belangrijks te doen heeft op deze aarde, iemand die tot in de eeuwigheid bij je hoort. Als je een kind krijgt is dat het begin van een relatie en een zegen die ver voorbij de grenzen van dit huidige leven zal voortduren.
Ieder mens is bijzonder voor God en heeft een uniek doel in zijn bestaan. Deze wereld is een leeromgeving die we allemaal door moeten op onze reis naar ons huis bij God. Jouw baby heeft ook een bijzondere bestemming in zijn leven. Als ouders is ons de taak toebedeeld dit nieuwe mensje een thuis te geven en hem of haar een veilige start op de reis door het leven te geven.

Opnieuw een baby

De geboorte is het begin van het leven. Als we aan een geboorte denken kunnen we ook nadenken over onze eigen wedergeboorte en groei. Nikodemus was een oudere religieuze leider en kwam Jezus 's nachts in het geheim opzoeken. Al zijn kennis had hem niet kunnen helpen om vreugde of een vredig hart te vinden en hij wilde Jezus een vraag stellen. Hij wilde weten hoe hij eeuwig leven kon vinden. Jezus antwoordde hem eenvoudig dat hij wedergeboren moest worden. Dit was voor Nikodemus moeilijk te begrijpen.
"Opnieuw geboren?" vroeg Nikodemus. "Hoe kan dat? Iemand kan toch niet voor de tweede keer uit zijn moeders lichaam geboren worden?" Jezus verzekerde hem dat de geboorte waar Hij het over had, een geestelijke was; een wedergeboorte van de ziel door de vervulling van de Heilige Geest.[1]
Net zoals we geboren moeten worden om dit leven binnen te gaan, zo moet ook iedereen opnieuw geboren worden om het Koninkrijk Gods binnen te gaan, die eeuwigdurende wereld van geluk die ons te wachten staat aan het einde van dit leven.

De vragen, de beloftes en de ongekende mogelijkheden die in ieder pasgeboren kind besloten liggen herinneren ons aan de dingen die goddelijk zijn aan ons; goddelijk in redenering, in vermoeden en in visie. In dat tere bundeltje vlees liggen toverkracht en mysterie besloten. Er zit een genie in dat hoofdje. Het kind kan groeien en leren. Alle schoonheid van de wereld is op dat gezichtje te zien, ooit zal dat kleine knuistje een ploeg hanteren, schepen besturen, zieken genezen of massa's bezweren. Misschien zal dat kind ons de weg wijzen naar een gelukkige nieuwe wereld.
Auteur onbekend

God leidt een beschermd leventje

Auteur onbekend

Miljoenen mensen stonden verspreid op een grote vlakte voor de troon van God. Dicht bij de troon werd heftig gediscussieerd. Zo vlak voor de troon van God zou je respect verwachten, maar de mensen waren hard en agressief.

"Hoe kan God nou over ons oordelen?" riep iemand uit. "Wat weet Hij nou van pijn en verdriet?" snauwde een oude vrouw. Ze stroopte obstinaat een mouw van haar blouse op en toonde iedereen het nummer van een concentratiekamp dat op haar arm stond getatoeëerd. "Ik weet pas wat lijden is. Ik heb angst meegemaakt, martelingen en uiteindelijk de dood."

In een ander groepje knoopte een vroegere slaaf zijn boordje los en zei opruiend: "Anders moet je dit eens zien." Om zijn nek kon je de striemen van een touw nog goed zien. "Opgehangen ben ik. Ik had niet eens wat gedaan. Ik was zwart! Dat was alles. Wij zijn bij onze geliefden vandaan geroofd, opgesloten, bijna gestikt in slavenschepen en als dieren te werk gesteld. Alleen de dood kon ons verlichting brengen."

Waar je maar keek over die eindeloze vlakte, kon je soortgelijke verhalen horen en werd God beschuldigd van al het kwaad en al het lijden in de wereld. Hij had er tenslotte niets aan gedaan.

Gelukkig maar voor God dat Hij ver weg in de hemel woonde, waar men geen angst of tranen kende en waar niemand honger had en een ander haatte.

Waar of niet? God kende al die ellende niet. En zo werd er gezegd: "God…? Die leeft in Zijn ivoren toren!"

Dus besloot iedere groep een vertegenwoordiger naar God te sturen. Iemand van de groep die misschien wel het meest geleden had en daar met God eens een hartig woordje over kon spreken.

Ze verzamelden zich in het midden van de vlakte. Er stond een Jood bij en een zwarte man uit Afrika. Een paria uit India en een illegaal. Een slachtoffer van het bombardement op Hiroshima en een gevangene uit Siberië. En zo ging het maar door.

Ze waren druk aan het beraadslagen wat ze God het beste konden vertellen en uiteindelijk waren ze eenstemmig tot een besluit gekomen. Het was eigenlijk heel eenvoudig. Voordat God hun rechter mocht zijn, zou Hij zelf alles moeten doorstaan wat zij op aarde hadden meegemaakt. Dus besloten ze dat God naar de Aarde moest worden gestuurd om daar als mens te leven. Maar er moesten natuurlijk wel bepaalde regels in acht genomen worden, want tenslotte was Hij God en het zou wel erg gemakkelijk zijn als Hij Zijn almachtige kracht zou aanwenden om er tussenuit te knijpen als het allemaal te zwaar zou worden. Zijn macht zou Hij dus niet mogen gebruiken. En zo kwamen ze bij de troon van God en spraken ze hun vonnis uit.

"Hij moet als een Jood geboren worden."

"Er moet een smet op zijn geboorte rusten, zodat niemand precies kan zeggen wie zijn vader was."

"Hij moet vechten voor de zuiverste en rechtvaardigste zaken, maar juist daardoor zal

hij zich de woede en de haat van anderen op de hals halen en zullen de leiders van alle gevestigde religies hem uit de weg proberen te ruimen."
"Niemand weet wie God eigenlijk is, dus laat Hem dat maar eens proberen uit te leggen."
"Een van zijn eigen vrienden moet Hem verraden."
"Daarna moet Hij valselijk worden beschuldigd en berecht worden door een bevooroordeelde jury en uiteindelijk moet een slapjanus van een rechter zijn vonnis uitspreken."
"Hij zal diepe eenzaamheid moeten voelen. Verlaten en verstoten door iedereen en alles. Hij moet gemarteld worden en moet uiteindelijk op een gruwelijke manier sterven te midden van een stelletje boeven."
Terwijl de woordvoerder van elke groep zijn wensen kenbaar maakte ging er een goedkeurend gemompel op uit de monden van de grote menigte die zich voor de troon van God had verdrongen.
De laatste woordvoerder had gesproken en toen werd het opeens doodstil. Je kon een speld horen vallen en niemand zei meer iets, want opeens… zomaar opeens drong het tot iedereen door dat God dit allang gedaan had.

<< >>

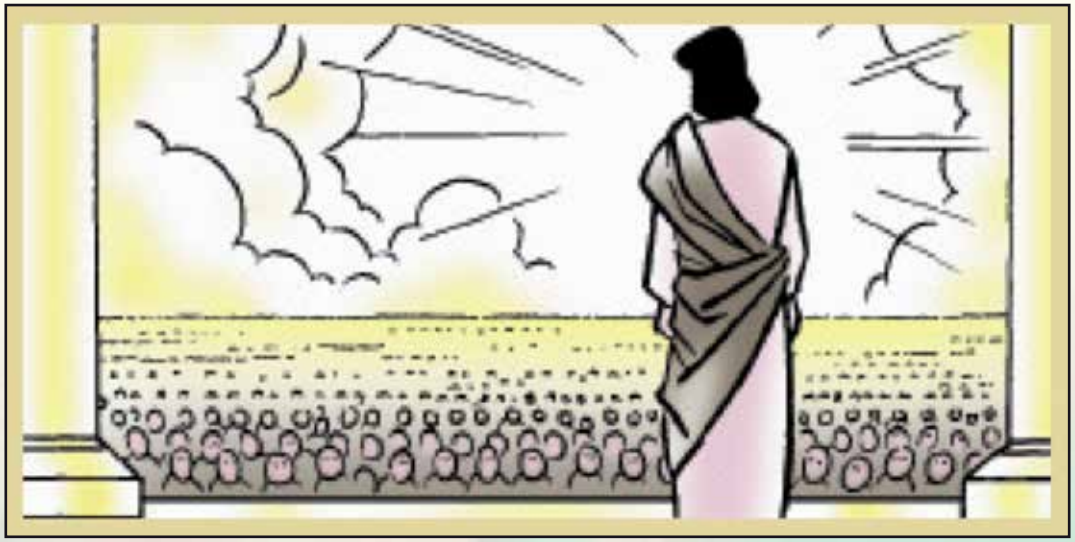

De kleur van de liefde

Sommigen zijn blank, anderen gekleurd
Mensen die werken en een stel bij wie er nooit wat gebeurt
Dieven heb je en rijken en dan heb je mensen zonder geld
Je hebt er die naar vrede verlangen, anderen zoeken geweld

Sommigen zijn geel, anderen bruin
Een bewoont een doos, de ander een huis met tuin
Er zijn er die kijken en er zijn er met ogen stijf dicht
Je hebt dikke en dunne en nog een paar met het juiste gewicht

Er zijn rooien en er zijn groenen
Eentje gaat blootsvoets, een ander draagt schoenen.
De een zegt ja, de ander weer nee.
Je hebt de gemene, de goede en heel veel lopen maar mee

Maar ondanks al die verschillen
Is het toch vrede die wij allen graag willen
Want wij zijn uiteindelijk broeders en zusters, allen gelijk
Om samen te leven in Gods prachtige rijk!

MIJN OPA EN IK

Door Iris Richard

Mijn opa en ik waren de beste kameraadjes. Hij hield veel van de natuur en hielp me om de pracht van de omgeving te zien tijdens onze wekelijkse boswandelingen.
Ieder weekend wachtte ik gespannen op het moment dat ik naar het kleine flatje van opa en oma werd gebracht dat in een klein plaatsje in het hart van het industriegebied van Duitsland was gelegen.
Het was in 1960 en ik was vijf. Opa was voorman in een staalfabriek en op vrijdagmiddag zat ik aan het enorme hek van de fabriek ongeduldig te wachten tot de fabrieksfluit ging, ten teken dat de werkweek ten einde was. Ik zag honderden in het blauw geklede arbeiders de brede poorten uit stromen, vol verwachting van het komende weekend.

Zodra ik opa zag rende ik de heuvel af, sloeg mijn armen om hem heen en dan draaide hij mij in het rond. Dan droeg hij me een stukje voordat hij me weer op mijn voeten zette, waarna ik huppelend naast hem verder liep en hem de oren van het hoofd kletste.
Tegen de tijd dat we op de vierde verdieping van het oude flatgebouw met de rood gebeitste houten trappen en het gemeenschappelijk toilet waren aangekomen was hij al helemaal op de hoogte van het wel en wee van die afgelopen week.
Opa luisterde naar me met een eindeloos geduld en knikte en lachte zo nu en dan. Als het dan uiteindelijk zijn beurt was om iets te zeggen, vertelde hij allerlei opwindende verhalen die altijd begonnen met: “Er was eens…”
Het waren niet altijd vrolijke verhalen. Hij vertelde over moeilijke omstandigheden tijdens de oorlog, over voedselrantsoenen en harde leefomstandigheden, koude winteravonden gehuld in dekens, zonder kolen om de kachel mee te laten branden.
We hielden veel van onze zaterdagse en zondagse ochtendwandelingen in het plaatselijke bos waar opa me de namen van de bomen, de bessen en de struiken leerde en wat nog het mooiste was, hoe ik mijn weg naar huis kon vinden door bepaalde herkenningspunten te onthouden.
Oma kookte de maaltijden op haar kolenfornuis, dat tevens de warmtebron voor de hele flat was. In de winter kwam de warmte nauwelijks tot in de naastgelegen slaapkamer. Ze had ook een groot zwaar strijkijzer waarmee ze opa’s overhemden en werkkleding streek.
In de ijskoude wintermaanden trokken we flanellen pyjama’s aan wanneer het bedtijd was en sprongen dan snel onder de dikke donzige dekbedden. Dat waren blije, zorgeloze tijden, maar in die tijd werd ook mijn karakter gevormd en leerde ik om dankbaar te zijn voor de kleine dingen.
Mijn opa stierf toen ik 12 was en liet een leegte achter in mijn leven, maar door zijn heengaan leerde ik om te bidden en soms voelde ik zijn aanwezigheid als een stemmetje in mijn geweten waardoor ik geleid werd en werd aangemoedigd.
Omdat ik de waarde van veel tijd met grootouders aan den lijve heb ondervonden, probeer ik ook tijd te maken voor onverdeelde aandacht voor de kleinkinderen die in mijn buurt wonen. Het is een geweldige investering waardoor we allemaal gezegend worden, zoals mijn opa me al die jaren geleden heeft geleerd.

<< >>

Een woord van Jezus

LEER IETS VAN KINDEREN

Veel volwassenen hebben weleens naar een kind gekeken dat onbezorgd aan het spelen was, en hebben heel even gewenst dat ze zelf weer een kind konden zijn. Kinderen zien er zo vredig uit, zo blij en zonder zorgen. Kinderen lachen gemakkelijk, ze genieten van dingen die ze doen en worden enthousiast over de eenvoudigste dingen.

Ze hebben over het algemeen maar een paar onbelangrijke zorgen die nooit langer lijken te duren dan een paar minuten. Kinderen lijken veel langer blij te blijven en meer betrokken bij hun werkjes dan jij als verstandig groot mens. Waarom schijnen kinderen zoveel meer vrede te hebben?

Natuurlijk hebben ze veel minder werk en verantwoordelijkheden maar dat is niet de echte reden. De reden is, dat ze haast geen angst voor de toekomst kennen. Haal eens lekker diep adem. Doe het nog een keer. Blijf nu een paar minuten aan goede dingen denken. Vergeet je zorgen. Vergeet wat je allemaal moet doen. Probeer de goede dingen in je leven te waarderen. Dat is toch zeker een fijn gevoel? Of als je het gevoel nog niet krijgt, dan komt het nog wel als je er een gewoonte van maakt van de eenvoudige dingen van het leven te genieten.

Ik wil graag dat je altijd van je leven geniet. Ik wil je zegenen met blije momenten en herinneringen die je zullen bijstaan in moeilijke tijden. Ik wil dat je samen met anderen lacht en hen liefde laat zien. Ik wil dat je liefhebt, leeft, en leert genieten van iedere dag.